

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλλερη καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὕρσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὄψεσιν ἢ ἀποστέλλουσαι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν ὄνειρον Β'. — Μεγάλῃ ἀγάπῃ (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ γυνὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς Δημιουργίας (ὑπὸ δος Μερόπης Μαρίνου) — Anatole France (ὑπὸ x Ἑλένης Γεωργιάδου). — Μία ἀνέκδοτος ἱστορία τοῦ Renan — Τὸ οἰκοκυριὸν (ὑπὸ καλῆς οἰκοκυρᾶς). — Τὸ ὠραῖον δέρμα (ὑπὸ Φιλοκάλου). — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Β'

Ἡ βροχὴ εἶχεν ἤδη κατακλύσει, καὶ οἱ οὐράνιοι κρουνοὶ ἐξαντληθῆ. Τὸ στερέωμα δὲν παρίστα πλέον τὸ ὠραῖον καὶ γραφικὸν θέαμα τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ, ἀλλ' οὔτε οἱ κόσμοι διέσχιζαν πλέον ἀνὰ τὸ κυκνοῦν ἄπειρον τὰς προαιωνίως διαγραφείσας τροχιάς των. Ἐν μέγα κενόν, μία μεγάλη καὶ ἀπέραντος ἄβυσσος, ἰδοὺ τί εἶχεν ἀπομεινείν ἀπὸ τὸ ἰουμασίον, τὸ ἀναρχον καὶ μέχρι τῆς χθὲς ἀτελεύτητον ἔργον τῆς δημιουργίας.

Καὶ ἡ ἐρημία καὶ ἡ μόνωσις, ἡ ὁποία ἐθασίλευεν εἰς τοὺς κόσμους τῶν θνητῶν, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐπηρεάζῃ καὶ τοὺς κόσμους τῶν ἀθανάτων. Τὰ ἄσματα τῶν ἀσωμάτων πνευμάτων εἶχον ἐντελῶς καταπαύσει καὶ αἱ χρυσαὶ ἄρπαι καὶ τὰ ἀθάνατα ὄργανα τὰ ἐκ ρουβινίων καὶ τοπαζίων καὶ σμαράγδων κατεσκευασμένα ἔμεναν βωδὰ καὶ ἄλλα, ἐρριμμένα πρὸ τῶν ἀδαμαντοκολλήτων θρόνων τοῦ Ὑψίστου. Ὁ πρωτοστάτης τῶν ἀγγέλων Μιχαὴλ εἶχεν ἀφίσει τὴν ρομφαίαν του ἐν ἀχρηστία καὶ ὁ Γαβριὴλ ἀνεπαύετο ἤδη ἐπὶ ἡμέρας καὶ μῆνας ἄεργος. Αἱ μυριάδες δὲ ψυχῆ τῶν ἀθανάτων περίλυποι ἐθεῶντο τὴν ἐπὶ τῶν κόσμων ἐρήμωσιν καὶ ἐδέχοντο εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀθανασίας των τῆς ἐπιθανατιῶν πνοῆς τὴν παγερὰν αὔραν.

Καὶ ὁ Θεός, ὁ μέγας τοῦ νεκροῦ σύμπαντος ἄρχων, εἶχεν

αἰσθανθῆ ἐν τῇ ψυχῇ του τὴν ὑπερτάτην ὀδύνην τῆς ἐκμηδενίσεως τοῦ τεραστίου ἔργου του καὶ σύννου ἤδη καὶ ἄγρυπνος παρεσκευάζετο διὰ τὸ μέγα τῆς ἀναγεννήσεως δημιούργημα του.

Καὶ συνεκάλεσε τὰς λεγεῶνας τῶν ἀγγέλων του εἰς θεῖαν καὶ μεγάλην καὶ ἐπίσημον τελετὴν. Καὶ συνήθροισε τὰς φάλαγγας τῶν ἀθανάτων του εἰς ὑπερτάτην τῆς θείας κατοικίας του πκνήγυριν. Καὶ οἱ οὐρανοὶ ἀπῆστραψαν ὄχι πλέον ἀπὸ τὰ συγκρουόμενα καὶ διαπληκτιζόμενα νέφη τῶν κόσμων, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἀναλελυμένον ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ τοὺς ρύακας τῶν ἀδαμάντων καὶ ὀπαλίων καὶ ἀμεθύστων, οἵτινες ἐσχέπαζαν τὰ ἀπέραντα ὕψη τοῦ οὐρανοῦ σύμπαντος. Καὶ ὑπεράνω τοῦ κάλλους καὶ τῆς αἰγλῆς αὐτῆς, ὑπεράνω τῆς ἐνθέου πνοῆς, ἥτις ἐξωογόνει τὰ χρυσοπτερα πλάσματα, ὕψουτο περίλαμπρος καὶ ἀπαστράπτων ὁ θεὸς θρόνος, πληρῶν τὸ σύμπαν καὶ ζωογονῶν τὸ μέχρι πρὸ ὀλίγου νεκρὸν ἄπειρον. Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἐκλειπούσης φύσεως συνεκεντροῦτο ἤδη περὶ τὸν θρόνον τοῦ ἀνάρχου ἄρχοντος. Καὶ παρ' αὐτόν, εἰς τάγματα πυκνὰ ἐτάσσοντο οἱ ἀποστάται ἀγγελοὶ τῆς πρώτης δημιουργίας καὶ οἱ εἰς κόλασιν καταδικασθέντες παραβάται τῶν θείων ἐντολῶν του.

Καὶ τότε ἐν ὑπερτάτῃ κατανύξεως στιγμῇ, ὁ Θεὸς ἀπῆρθησε τὰ πάθη καὶ τὰς ὀδύνας, εἰς ἃς ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προσκολληθεὶς θνητὸς ἄνθρωπος ὑπέκειτο ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας τῆς φύσεώς του καὶ ὠμολόγησεν ὅτι τὸ πρῶτον ἔργον του ἦτο ἔργον δοκιμασίας, καὶ ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὑπῆρξε τὸ θῦμα τοῦ ἐκλιπόντος ἤδη παρελθόντος.

Καὶ ἀμέσως διέγραψεν ἀπὸ τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς δημιουργίας τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ πᾶν ὅ,τι ἐθεωρήθη, δυνάμενον νὰ διατιμῆται τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν. Καὶ διέγραψεν ἀπὸ τὰ πάθη τὰ ἀνθρώπινα τὴν ὀργὴν, καὶ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν οἴησιν καὶ

τὸν ἐγωισμόν. Καὶ ἔταξε τοὺς ἄρρενας καὶ τοὺς θήλειους ἀγγέλους τοῦ εἰς τὴν αὐτὴν βηθμιδα καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς τῶν δύο φύλων παρ' αὐτούς. Καὶ ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν γυναῖκα μείζονα δύναμιν καρτερίας καὶ στοργῆς καὶ εἰς τὸν ἄνδρα μείζονα δύναμιν γενναϊότητος καὶ ψυχῆς.

Καὶ ἐστάθμισεν εἰς τὴν χρυσὴν τῆς δικαιοσύνης πλάστιγγα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός καὶ τὰ χαρίσματα τῆς φύσεως τῆς γυναίκος. Καὶ εἶδε τὴν πλάνην τοῦ πρώτου ἔργου τοῦ καὶ ἰσοζύγισεν ἤδη κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὀρθόν. Καὶ ἀντὶ κατάρτας καὶ ὀργῆς, καὶ ἀντὶ σεισμῶν καὶ καταιγίδων, ὁ Θεὸς ἐνώπιον τῶν λεγεῶνων τῶν ἀθανάτων στρατιῶν τοῦ καὶ ὑπὸ τοὺς ἦχους τῶν ὕμνων τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ζωῆς ἔθηκε τὰ νέα θεμέλια καὶ συνέταξε τοὺς νέους καὶ ἀναλλοιώτους καὶ ἀπαρκαβιάστους νόμους τοῦ, σύμφωνα μετὰ τὴν φύσιν, ἧς ἄρχοντα καὶ κύριον ἀνεγνώρισεν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ συνῆνεσε τότε τὰς ψυχὰς τῶν ἀκάκων ἀγγέλων τοῦ μετὰ τὰ πνεύματα τὰ ὑπέροχα τῶν μεγάλων ἀμαρτωλῶν καὶ ἀποστατῶν τοῦ ἐκλιπόντος σύμπαντος. Καὶ παρήλασαν οὕτω ἠδελφωμένοι πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ οἱ μεγάλοι τῶν αἰώνων φιλόσοφοι καὶ οἱ μεγάλοι τῶν κατὰ καιροὺς θρησκευτῶν μάρτυρες, οἱ μεγάλοι ἥρωες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, οἱ Σωκράται καὶ οἱ Πλάτωνες, οἱ Φαραὼ καὶ οἱ Μωϋσεῖς, καὶ αἱ Ἀσπασίαι καὶ αἱ Κλεοπάτραι καὶ οἱ Μωάμεθ καὶ οἱ Νέρωνες καὶ αἱ Σεμιράμιδες καὶ αἱ Εὐδοκίαι καὶ οἱ Λούκουλοι, οἱ Καλιγούλαι καὶ αἱ Αἰκατερίναι καὶ οἱ Ἀλέξανδροι καὶ οἱ Ναπολέοντες καὶ οἱ Τσάροι καὶ αἱ μεγάλαι βασιλίσσαι καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ ἄσημοι καὶ πάντες, οἱ ἀντιπαχθέντες εἰς τοὺς νόμους τοῦ, ἢ οἱ θυσιάσαντες τὴν ζωὴν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν.

Καὶ ἐκ τῶν ἐξόχων δώρων καὶ πλεονεκτικῶν ὄλων τούτων κατεσκευάσθη τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐφωδίασε μετὰ τὰς λευκὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων τοῦ.

Καὶ διέταξεν εἰς τὸ νέον τοῦτο τῆς θείας ἐπινοίας δημιουργημάτων τοῦ, εἰς τὴν ἰσοπέδα καὶ ἰσοδύναμον νέαν ἀνθρωπίνην δυάδα τοῦ, νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῶν τελειοποιηθέντων κόσμων τοῦ, ἀκολουθοῦσα ἐν τῷ μέλλοντι τοὺς θείους νόμους, οὓς ἢ ἐπὶ τῶν κόσμων ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ κραταίει καὶ παντοδύναμος φύσις ἐπέβηκε. Καὶ μετὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνὰ τὸ ἄπειρον ἀνέζησαν πάλιν οἱ κόσμοι καὶ ἐπανέλαβον τὸν προαιώνιον περὶ τοὺς φωτεινοὺς ἀστέρας δρόμον τῶν οἱ περὶ τοὺς ἀπειροκρίτους ἡλίους περιστρεφόμενοι πλανῆται. Καὶ αἱ ἀπέραντοι τῆς ξηρᾶς ἐκτάσεως ἐσκεπάσθησαν μετὰ χλόην ἀειθαλῆ καὶ δένδρα καρποφόρα καὶ οἱ προκίωνιοι ψάλλται τῶν κόσμων ἤρχισαν νὰ τονίζουσι καὶ πάλιν ἄσματα χαρᾶς.

Καὶ τὸ ἀνθρώπινον ζεῦγος, ὠραῖον, ἁρμονικόν, ἡγαπημένον, ὑπέκρινεν εἰς τὸν προαιώνιον νόμον τῆς φύσεως, ἐπολλαπλασιάσθη καὶ συνώκισε τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις, χωρὶς νὰ ὑποβάλλεται εἰς πειρασμούς, χωρὶς νὰ ὑποπίπτῃ εἰς ἀμαρτίας, χωρὶς νὰ ὑπόκειται εἰς πονίας. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἄρχυρος καὶ ὁ χρυσοὺς καὶ οἱ πολυτίμοι λίθοι δὲν ἦσαν πλέον προϊόντα τῶν κατοικημένων κόσμων, ἀλλὰ συνητῶντο μόνον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐστεφάνωνε καὶ ἐξωογόνοι τὰ κτίσματά του. Οἱ δ' ἄνθρωποι οἱ φέροντες πτέρυγας δὲν ἔμενεν πάντοτε καθηλωμένοι εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ἴσταντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, ὅπου ἐκοινωνοῦν μετὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπερτάτου ἄρχοντος καὶ δημιουργοῦ τῶν.

Ἰγνοῦσάτις

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Περπατούσαμε μετὰ τὰς τελευταίας λάμψεις τῆς ἡμέρας. τὰ χέρια μας ἐνωμένα καὶ χωρὶς διόλου νὰ μιλοῦμε· ἡ ψυχὴ μας ἦταν βυθισμένη στὴν ἴδια μελαγχολία.

Ἡ Ψυχὴ ξάφνου ἔβουε τὴν σιωπὴν.

— Διηγῆσου μου, εἶπε, ἕνα λυπητερὸ παραμῦθι, — μὲ τόσο λυπητερὸ ποῦ νὰ με κάμῃ νὰ κλάψω, γιατί, μ' αὐτὴν τὴν μελαγχολικὴν βραδεῖά θέλω νὰ δοκιμάσω τὴν εὐχαρίστησι ποῦ δίνουνε τὰ δάκρυα.

Ἐκνῆπα τότε στὴν Ψυχὴν αὐτὸ τὸ παραμῦθι ποῦ θυμώμουν καὶ ποῦ νόμισα πῶς ἦταν σύμφωνο μετὰ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε: «Δύο νεοὶ θαυμαῖοι καὶ πολὺ ἀπλοῖ, μία μέρα συναπαντήθηκαν καὶ κυτάχτηκαν μετὰ ἀμοιβαῖο θαυμασμό. Δὲν γινώριζαν διόλου τὸ κόσμον, οὔτε τῆς ὑποκρισίας τοῦ, οὔτε τῆς συνήθειάς τοῦ· γελᾶσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ ἀγαπηθήκανε.

Ὁ νεὸς εἶπε στὴν νεῖα. — Πῶς σὲ λένε;

Τ' ἀποκρίθηκε. — Θέκλα.

Ἡ νεῖα ῥώτησε τὸ νεῖο: Πῶς σὲ λένε;

Τῆς ἀποκρίθηκε. Κλέτης.

Ὁ Κλέτης εἶπε τότε στὴν Θέκλα:

— Σ' ἀγαπᾶω πάρα πολὺ! Εἶσαι τόσο ὡμορφὴ ποῦ καμμιὰ δὲν εἶναι σὰν καὶ σένα· πόσο μ' ἐνθουσιάζουνε τὰ μάτια σου ποῦ μέσα τους βρῖσκω ἀντανάκλασες τοῦ φεγγαριοῦ! Πόσο εἶναι γλυκὸ τὸ στόμα σου ποῦ μοιάζει σὰν τὴν φράουλα! Πῶς θαυμάζω τὰ δόντια σου ποῦ εἶναι ὡμορφότερα ἀπὸ μαργαριτάρια. Καὶ βέβαια ἡ ἀγαθότητα τῆς καρδιάς σου θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη· ὅσοι σὲ γινώρισαν, πάντα θὰ σ' εὐλογοῦνε.

Ἡ Θέκλα εἶπε ἔς τὸν Κλέτην:

— Μήπως μπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ μὴ σ' ἀγαπήσω; Ἡ ὡμορφιά σου εἶνε τόσο, ποῦ κάθε γυναῖκα θὰ σ' ἀγαποῦσε, ἢ καλοσύνη σου εἶνε τόσο, ποῦ σὲ κάνει σὰν ἀρνάκι. Καὶ βέβαια σὲ κανένα δὲν ἔκνεσε ποτέ τίποτα κακό· τόσο εὐγενικὰ εἶνε ἡ καρδιά σου ποῦ ἡ μεγαλειότερη χαρὰ τῆς εἶνε νὰ κάνῃ σ' ὅλους τὸ καλό. Ἀληθινὰ μπορῶ νὰ μὴ σὲ λατρέψω;

Ὁ Κλέτης εἶπε τότε τῆς Θέκλας:

— Ἄφησε τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ ἀκόμη τὰ πολυαγαπητὰ τ' ἀδελφικὰ σου. Θ' ἀφήσω καὶ ἐγὼ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου καὶ τὰ πολυαγαπητὰ ἀδελφικὰ μου. Θὰ σὲ πᾶω σ' ἕνα μέρος ποῦ θὰ βροῦμε νέα ζωὴ. Ποτέ δὲν θ' ἀκούσης πικρὰ λόγια. μονάχα τὰ πολὺ γλυκὰ καὶ χαϊδευτικὰ καὶ τὰ χεῖλη ποῦ θὰ φιλοῦνε τὰ δικά σου θὰ εἶνε τρυφερὰ σὰν τὸ στοματάκι σου. Ἡ ἀγάπη μας θὰ εἶνε ἄδολη καὶ γλυκεῖα καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσῃς, τὰ χεράκια σου θὰ φαίνουνε τὰ ὡμορφα φορέματα ποῦ θὰ στολιστῆς, καὶ τὰ ρούχα τὰ δικά μου. Θὰ γνήθῃς τὸ μαλλὶ καὶ τὸ λινάρι, καὶ γιὰ νὰ σὲ βλέπουνε νὰ δουλεύῃς σὰν τῆς παλιῆς βασιλίσσης, τὰ πουλιὰ ποῦ εἶνε στὰ δάση θὰ τρέξουνε, καὶ ἄλλα γιὰ νὰ σοῦ κάνουνε εὐχαρίστησι θὰ ψάλλουνε τὸ ποεστὸ γλυκὸ τραγούδι τους, καὶ ἄλλα θὰ σοῦ δείχνουνε τὴν λάμψι ποῦ ἔχουνε τὰ φτερά τους. Ἡ ποταμίδα θὰ σοῦ ψάλλῃ τραγούδια τῆς ἀγάπης, ὁ κόσμικος θὰ σφουρίζῃ τὰ ποεστὰ ἐκλεκτὰ τραγουδά-

κια του καὶ τὸ παγῶνι μετὰ τέχνην θὰ σοῦ παρουσιάσῃ τὰ ἀτίμητα πετράδια του, μαργαριτὰ, τουρκουάζες καὶ ζαφείρια Ἀπὸ τὸ ξανθὸ στάρι θὰ κάνω ἀλεύρι ἄσπρο, γιὰ νὰ ζυμῶνουμε τὸ ψωμί μας. Καὶ θὰ μαζεύω τὰ κεράσια καὶ τὰ μοῦρα καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους καρπούς ποῦ θὰ σ' ἀρέσουν. Θὰ κόψω ἀκόμη λεβάντες, μυρτιές, καὶ ὄλα τ' ἀγριολούλουδα ποῦ θὰ πιθυμήθῃς γιὰ ν' ἀρωματίσω τὰ μαλλιά σου.

Κ' ἔτσι ἡ αὐγὴ θὰ μᾶς φαίνεται πῶς εἶναι γειτόνισσα μετὰ τὴ δύσι, καὶ ἡ νύχτα ποῦ θὰ συναντιοῦνται τὰ οὐεῖρατά μας θὰ μᾶς φαίνεται πῶς περνᾶει σὰν ὄνειρο.

Ἡ Θέκλα εἶπε στὸ Κλέτην:

— Πάρε τὸ χέρι μου καὶ φέρεμε σ' αὐτὸ τὸ τόπο, ποῦ τὰ μάτια μου δὲ θὰ βλέπουνε παρὰ σένα μονάχα, ποῦ ἡ καρδιά μου δὲ θὰ ἔχῃ ἄλλη φίλη ἀπὸ τὴ δική σου.

Πῆγανε σὲ τόπο μακρυνό, μὲ τόσο μακρυνό ποῦ κανεὶς δὲν εἶχε πατήσῃ ἀκόμη, οὔτε ἡ μοῖρες τῶν παλιῶν χρόνων. Θεόρατα δέντρα καὶ πάντα καταπράσινα τὸν στόλιζαν, ποταμάκια πολὺ καθάρια καὶ ἀπὸ κρύσταλλα τὸν πότιζαν καὶ ἀέρας μυρωμένους καὶ φωτόλουστος τὸν φώτιζε.

Ἐνα πρωὶ ὁ Κλέτης καὶ ἡ Θέκλα κάθονταν κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη καὶ κύταζαν τὸ χορὸ ποῦ εἶχαν ἀρχίσει πᾶντο ἀπ' τὰ βροῦλα καὶ τὰ νερολούλουδα τὰ διάφορα ἔντομα, ὅταν ἡ Θέκλα εἶδε μιὰ χρυσὴ πεταλούδα. Τόσο ὡμορφὴ ἦταν αὐτὴ ἡ χρυσὴ πεταλούδα, ποῦ ἡ Θέκλα ποτέ τῆς δὲν εἶχε δεῖ ἄλλη νὰ τῆς μοιάζῃ.

— Ἀχ! εἶπε θέλω νὰ πιᾶσω αὐτὴ τὴν πεταλούδα.

— Ἄστη νὰ πετᾷ καλλιτέρα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Κλέτης.

Μὰ ἡ Θέκλα τὴν ζητοῦσε· τότε ὁ Κλέτης γιὰ νὰ τὴν εὐχαρίστησῃ σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ τὴν πεταλούδα, ἔτρεξε, καὶ κουράστηκε στὰ χαμένα.

Καταχνιὰ ἀκόμη σκέπαζε τὴ λίμνη καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταχνιὰ ἡ πεταλούδα χάθηκε. Ὁ Κλέτης τὴν ἀκολούθησε καὶ ὡς ἐκεῖ καὶ χάθηκε καὶ αὐτός.

Ἡ Θέκλα ξάφνου ἀκουσε μιὰ φωνή, μιὰ φοιχτὴ φωνὴ ἀπελπισιάς. Φώναξε ἀμέσως, ξαναφώναξε, μὰ κανεὶς δὲν τῆς ἀποκρίθηκε παρὰ ἡ ἡχώ τῆς φωνῆς τῆς. Πῆγε τότε μετὰ πόδια τρεμουλιαστὰ κοντὰ στὴ λίμνη, μὰ δὲν εἶδε τίποτα παρὰ τὰ στχτόμαξα σύμφων νὰ φεύγουνε σιγά-σιγά, σὰν νεράιδες ὅταν πρωτοξυπνᾶνε.

Ἡ Θέκλα ἄρχισε τότε νὰ βογκᾷ καὶ νὰ κλαίῃ τόσο πολὺ ποῦ ὅποιος τὴν ἀκούγε, ραγίζονταν ἡ καρδιά του· ἔκλαιγε πολλὰς ὥρες ἔτσι.

Ὅταν πέρασε περὶ ἡ καταχνιὰ καὶ ἡ λίμνη ἔγεινε καθάρια σὰν ἀσημένιος καθρέφτης, ἡ Θέκλα πῆγε πάλι κοντὰ γιὰ νὰ καλοκυτάξῃ τὰ ἦσυχά νερά· μὰ δὲν εἶδε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ γαλαζίου οὐρανοῦ.

Ἡ Θέκλα ἔζησε καταλυπημένη. Γλήγορα—γλήγορα τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς γείνανε κάτασπρα, καὶ τὸ προσωπάκι τῆς γέμισε ζαρωματίες.

Ὅπως ἄλλοτε ἔλαμπε ἀπὸ νεῖατα, ἔτσι τώρα φαίνονταν ρημαγμένη ἀπὸ τὰ χρόνια.

Σκυμένη καὶ λυπημένη πῆγαινε πάντα ἀνάμεσα στοὺς ἀγρούς, ἀδιάφορη μετὰ τὰ λούλουδα ἂν καὶ αὐτὰ ἦτον λυπημένα, κουρὴ στὰ στραγούδιχα τῶν πουλιῶν ἂν καὶ ψάλλανε λυπητερά, χωρὶς διόλου νὰ βλέπῃ τὴν ὡμορφίαν τοῦ τόπου ποῦ περνοῦσε ἂν καὶ ἦτον θαυμάσιος.

Πάντα τὰ μάτια τῆς φαίνονταν σὰν ν' ἀκολουθοῦσαν μιὰ ἀσάλευτη εἰκόνα καὶ τὰ αὐτιά τῆς νᾶκουγανε μιὰ μυστικὴ φωνή.

Ἡ Θέκλα στάθηκε μιὰ βραδεῖα κοντὰ στὴ λίμνη ποῦ τ' ἀγεράκι ἔπαιζε μετὰ τὰ καθάρια νερά τῆς.

Εἶδε τότε νᾶρχεται κοντὰ τῆς ἕνα φάντασμα ντυμένο μετὰ κάτασπρα καὶ τὸ φάντασμα αὐτὸ τῆς εἶπε:

— Εἶμαι 'κεῖνος ποῦ σ' ἀγάπησε τόσο πολὺ καὶ ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ μακρυνὰ σου.

Ἡ Θέκλα γεμάτη ἀπὸ συγκίνησι τοῦ εἶπε ἀμέσως:

— Μακρυνὰ σου εἶμαι πολὺ, πολὺ δυστυχισμένη, ἡ ζωὴ εἶνε βαρυνὰ γιὰ μένα σὰν μολόπετρα. Γιὰ μένα δὲν εἶνε περὶ εὐτυχία ἄλλη παρὰ μετὰ τὴ φαιτασία νὰ σ' ἔχω κοντὰ μου, ἀγάπη μου.

Τὸ φάντασμα τότε τῆς ἀποκρίθηκε.

— Χάνουμε νὰ σὲ περιμένω, μονάχα σὺ θὰ μοῦ ξαναδώσῃς τὴν εὐτυχία.

Καὶ χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ ἔφυγε περῶντας πᾶντο ἀπὸ τὰ βροῦλα καὶ τὰ νερολούλουδα σὰν μιὰ σκιά.

Ἡ Θέκλα θέλησε νὰ κρατήσῃ τ' ἀγαπημένο φάντασμα· προχώρησε μέσα στὴν καταχνιὰ καὶ χάθηκε καὶ αὐτὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ λιγάκι ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὰ ἦσυχά νερά τῆς λίμνης χαρούμενος ἦχος καμπάνας. Καὶ σήμερα ἀκόμη 'κεῖνος ποῦ πᾶει κοντὰ στὴ λίμνη, ἔμα ἀρχίσῃ νὰ βραδιάζῃ, ἀκούει τὴν χαρούμενη αὐτὴ ἁρμονίαν ἀπὸ τοὺς ἦχους τῆς καμπάνας καὶ νομίζει πῶς κόσμος φανταστικὸς εἶνε 'κεῖ κάτου καὶ γιορτάζει τοὺς γάμους τοῦ ἀγαπηθῆκαν ἀληθινά.

Ἡ Ψυχὴ κατασαγηνευμένη καὶ μετὰ τὰ μάτια λαμπερὰ σὰν κάρβουνα, εἶπε: — ὦ! βέβαια ἄλλη ζωὴ θὰ εἶνε, ποῦ θ' ἀνθῆξῃ ἡ μεγάλη καὶ ἀθάνατη ἀγάπη ἐκεῖνη, ποῦ οὔτε ὁ θάνατος δὲν μπορεῖ νὰ χαλάσῃ· δὲν νομίζεις καὶ σὺ ἔτσι; Πές μου πῶς αὐτὸς ὁ παράδεισος ὑπάρχει;

— Μήπως τὸ ξέρω; Μὰ τί μᾶς μέλλει, ἀφοῦ ἡ φαντασία μας μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο παράδεισο καὶ μέσα σ' αὐτὸν νὰ ζοῦμε ἄς χαροῦμε μ' αὐτὸν χωρὶς, νὰ συλλογιζώμαστε πῶς μποροῦμε νὰ τὸν χάσομε.

(Ἀπὸ τὴ Ψυχὴ τοῦ Jacques Dauelle).

Εἰρήνη Νικολαΐδου

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΕΝ Τῆ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ:

Α'.

Ἡ δόξα, δι' ἧς ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ δημιουργίᾳ του, εἶναι μεγάλη. Τὸν ἐπλασεν εὐγενῆ, γενναῖον καὶ ἕγνον, τὸν ἐπλασε δυνατὸν καὶ ἀνδρεῖον, ἡγεμόνα τῶν κτισμάτων καὶ βασιλέα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὁ βασιλεὺς οὗτος τῆς φύσεως εὐρίσκειτο μόνος καὶ σιωπηλὸς ἐντὸς τῆς εὐρυτάτης ἐπικρατείας του, ὡς ἐντὸς ἐρήμου· μόνος, χωρὶς νὰ δύναται, νὰ συνομιλῇ μετὰ τίνος ὁμοίου του, ἄνευ ἀδελφικῆς αἰσθημάτων ἀνακοινώσεως, ἄνευ ἀμοιβαίας βοήθειας, ἄνευ ἐλπίδος ἀπογόνων, μὴ γνωρίζων εἰς τίνα νὰ μεταβιβάζῃ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ μετὰ τίνος νὰ μερίζηται ἐν τῷ παρόντι τὴν δόξαν καὶ τὰς εὐτυχίας, ἄς ἔλαβε παρὰ τοῦ δημιουργοῦ, οὔτε εἰς

τινα να εμπιστευθῆ τὰ αἰσθήματα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης του.

Καὶ λοιπὸν! Ὁ Θεὸς ἔγνω ὅτι ἡ ἐρημία αὐτῆ οὐδὲν ἦτο ἀξία τοῦ πνεύματός του καὶ τῆς καρδίας του.

Ἄλλως τε δὲ ὁ ἄνθρωπος εἶχε πλασθῆ οὕτως, ὥστε, ἀτελής ὢν ἐν τῇ προσωπικότητι αὐτοῦ δὲν ἤρκετο εἰς ἐκυτόν, ὀρθότερον δ' εἰπεῖν εἶχε πλασθῆ οὕτως, ὥστε οὔτε αἱ συνδιαλέξεις του μετὰ τῶν ἀγγέλων, πλασματῶν ἀνωτέρων καὶ ἀνομοίων αὐτῷ, οὔτε καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ, τοῦ Θεοῦ συνεντεύξεις του ὑπὸ τὰς σκιὰς τῆς Ἐδέμ, ὅπου ὁ Θεὸς ἐδεικνύετο τόσον πατρικός καὶ οἰκετός πρὸς αὐτόν, δὲν τῷ ἦσαν ἐπαρκεῖς. Τῷ ἔλειπεν ἐν ἑτερον ἐγῶ, ὅν τι ὅμοιον αὐτῷ, ὅπερ δὲν θὰ ἦτο αὐτός ὁ ἴδιος. Ὅν τι, ὅπερ θὰ συνεπλήρου αὐτόν καὶ θὰ τῷ ἦτο γλυκὺς σύντροφος, ἐνταυτῷ δὲ βοηθός καὶ στήριγμα.

Ἐπῆρχεν ἐκεῖ ἐπιεικῆ τις ἀνάγκη πρὸς συμπλήρωσιν τῆς φύσεώς του· ἀπέναντι τῆς μονήρους αὐτοῦ εὐδαιμονίας θὰ ὑφίστατο ἀτέλειά τις εἰς τὴν ὑπαρξίν του, ὅδύνη τις ἐν τῷ βίῳ του, ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελεν ἐγκαταλείψει αὐτόν ἐν ταύτῃ τῇ ἀπομονώσει του. Διὰ τοῦτο, γνωρίζων κατὰ βάθος ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἔπλασεν, εἶπεν: «Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν». Ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐρημίτην ἐκεῖνον σύντροπον.

Καὶ ἤδη ποῖον εἶνε τοῦτο τὸ νέον πλάσμα, ὅπερ αἴφνης ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς δημιουργίας, ποία εἶνε αὐτῆ ἡ Εὐα, ἢ ὁ ἄνθρωπος περιέμενε; Ποία ἦτο ἡ συμπλήρωσις καὶ τελειοποίησις αὐτῆ τῆς ὑπάρξεώς του, ἡ γλυκύτης καὶ τὸ θέλητρον τοῦ βίου του; Καὶ πῶς ἐπλάσθη; Ἐπλάσθη ὡς ὁ ἄνθρωπος, μετὰ βαθεῖαν σκέψιν τῆς θείας σοφίας, δυνάμει καὶ ἀγάπης;

«Ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθόν».

Ἡ ἀλήθεια, ἡ καλλονή, καὶ ἡ ἀγαθότης θὰ ἦνε τὸ κάλλος καὶ αἴγλη τοῦ νέου τούτου πλάσματος, μετ' ἰδιαζόντων καὶ ἐξόχων προνομίων.

Ἡ ψυχὴ τῆς γυναικὸς ὑπῆρξεν ἐπίσης ἔμπνευσις τοῦ θείου ἐμφυσήματος, πλασθεῖσα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἡ τοῦ ἀνδρός, ἐλευθέρα, νοήμων, ἐνεργός, γενναία.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ σῶμά της δὲν ἐπλάσθη ὡς τὸ τοῦ Ἀδάμ, ἐξ ἀκατεργάστου πηλοῦ. Ὅχι, δὲν παρήχθη ἐκ τοῦ κόλπου τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἀνδρός, ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τοῦ ἀνδρός, ἐν τῷ μυστηριώδει ἐκείνῳ ὕπνῳ, περὶ οὗ λαλεῖ ἡ Γραφή.

Ἡ ἱστορία τοῦ γεγονότος τούτου εἶνε ἐξοχος.

Ἐκ τίνος περισσεύοντος ὁστοῦ τοῦ ἀνδρός ὁ Θεὸς μετὰ παντοδυναμίου χειρὸς ἔπλασεν, ἐμόρφωσε καὶ ἠκοδόμησεν ἐκείνην, ἣτις ὄφειλε νὰ ἦνε ἡ σύντροφος τοῦ ἀνδρός, καὶ βασιλίτσα οὕσα νὰ μετέχη ἐπίσης πάντων τῶν ἀγαθῶν τοῦ κράτους τοῦ σύμπαντος.

Ἐκοδόμησε. Ἰησοῦ διὰ τίνος παραδόξου ἐκφράσεως ὁ Πλάστης ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἀριστουργήματι τῆς ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης του, μεγαλοπρεπές τι, τέλειον καὶ θαυμάσιον οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἠυδόκησε νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ εὐγένειαν, χάριν, ἀγνότητα, κοσμιότητα καὶ ἄπαν τὴν γλυκύτητα, ἄπαν τὸ θέλητρον τῶν θαυμασίων ἀναλογιών, ἃς ἐξοχος καλλιτέχνης ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸ

ὄραϊότερον τῶν ἔργων του.

Οὕτως, ὅτε ὁ Θεὸς παρουσίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν σύντροπον ταύτην, ὁ ἄνθρωπος ἐξέκαλε ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ἀνέκραξε: *Τοῦτο νῦν ὁστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου· αὕτη κληθήσεται γυνὴ διὰ ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήθη αὕτη*. Οἱ βραχεῖς ἀλλὰ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι καθιέρωσαν ἄπαξ διὰ παντὸς τὴν ἐνόητα, τὴν πίστιν, τὴν τρυφερότητα, τὸ θρησκευτικὸν σέβας καὶ τὸν φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον νόμον τῆς συζυγικῆς ἐνώσεως καὶ ὠριταν ὅ,τι ἔπρεπε διὰ παντὸς νὰ διαμένῃ βαθύ, ἐνδόμυχον, ἱερὸν καὶ ἀδιάρρηκτον ἐν τῇ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συμβίωσει.

Οὕτως ἐγεννήθη ἡ Εὐα καὶ οὕτως ἐδόθη εἰς τὸν Ἀδάμ. Πλασθεῖσα διὰ τῆς λεπτοῦς ἐκείνης ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ καὶ παραχθεῖσα ἐκ φύσεως καὶ σώματος, ὅπερ εἶχεν ἤδη ἐξέλθει τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ, ὄφειλε νὰ ἔχη, ὡς ἐκ τῆς εὐγενεστέρως αὐτῆς καταγωγῆς, ὀλιγωτέρων τάσιν, ἢ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις καὶ περισσοτέρων ευκολίαν εἰς τὸ νὰ αἰσθάνηται βαθεῖως τὴν καταγωγὴν τῆς καὶ ν' ἀνυψοῦται πρὸς τὸ ἰδανικὸν καὶ ἄπειρον. Ὅμοια πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἐπίσης διάφορος, ἔχει μετ' αὐτοῦ κοινὰ γνωρίσματα, ἀλλ' ἔχει συγχρόνως χαρακτηριστικὰ καὶ φυσιολογικὰ ἰδίαν, ἣτις τὴν διακρίνει. Λεπτοφυῆς καὶ πλουσία ἡ γυναικεία αὕτη φύσις, ἡ τόσον ἀσθενής, κατὰ βάθος τόσον ἐνεργητικὴ, ἔχει μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καταπληκτικὰς ἀντιθέσεις, ἀλλ' ἔχει ἐπίσης ἐν τῇ διαφορᾷ τῶν ἰδιοτήτων καὶ τῶν δώρων θαυμασίας ὑπερτερήσεις.

Ἐξωτερικῶς κέκμηται προσόν τι γλυκύτερον τοῦ ἀνδρός, εὐκαμπτότερον, εὐτροπώτερον, χαριέστερον, ἐλαφρότητα τινὰ κατὰ τὸ βάδισμα τοιαύτην, ὥστε μόλις ἐγγίξει τὴν γῆν, ἀξιοπρέπειάν τινὰ καὶ μεγαλεῖον κατὰ τὸ παράστημα, δι' ὃν ευκολώτερον δύναται νὰ ὑψοῦται μᾶλλον πρὸς τὸν οὐρανόν, κάλλος λεπτότερον καὶ περιπαθέστερον, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ὀλιγωτέρων ἰσχύων εἶνε δὲ τὸ κάλλος τῆς θελατικώτερον, διότι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ἀντιστάθμισμα τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς, ἐξ ἧς ἀντλεῖ συχνάκις τὴν μεγίστην τῆς δύναμιν.

Ἄλλὰ φεῦ! εἶνε τοιαύτη ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς, ὥστε ἐνίοτε τὸ πᾶν καταστρέφεται ἐν τῇ εὐθραύστῳ ταύτῃ φύσει. Καὶ πόσον ὁ ἄνθρωπος κατεχράσθη τῆς τοιαύτης ἀδυναμίας! Γνωρίζομεν ἐν τῇ ὑπερμέτρῳ ἀποτυπώσει τῆς ἀσθεσίας τῶν ἐθνικῶν, πῶς τὸ ἐξοχον τοῦτο καὶ γλυκὺ πλάσμα κατέστη τοσοῦτον ταπεινόν, τοσοῦτον οὐτιδανόν πρᾶγμα, ὥστε μετὰ πολυκρίθμων αἰώνων ἐξευτελιστικὴν δουλείαν ὑπῆρξε τέλος ἀνάγκη μιᾶς θείας ἀποκαλύψεως, ἐνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, μιᾶς Παρθένου Θεομήτορος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐνὸς Σταυροῦ, ἵνα ἀνυψώσῃ αὐτὴν καὶ διδάξῃ ἐκ νέου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐν τίνι τιμῇ καὶ ἀξίᾳ εἶχε πλασθῆ ἐν ἀρχῇ τῆς δημιουργίας ἡ σύζυγος, ἡ ἀδελφή, ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἀνθρώπου.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

Μερόπη Μαρίνου

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ANATOLE FRANCE

Α'.

Μία ἐκ τῶν προσφιλεστέρων σκέψεων τοῦ Monlaigne εἶναι τὸ ὅτι δὲν δυνάμεθα ἐπὶ οὐδενὸς ἀντικειμένῳ οὐ νὰ ἔχωμεν βεβαίαν γνώμην, ἀφοῦ οὐδὲν μένει ἀμετάβλητον, οὔτε τὰ πράγματα, οὔτε τὰ πειύματα καὶ ὅτι ἀμφοτέρω φέρονται εἰς ἀδιάλειπτον μεταβολήν. Μεταβλητοὶ ἡμεῖς, παρακολουθοῦμεν τὸν πάντοτε μεταβλλόμενον κόσμον. Ἰδού δικτὶ διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ μᾶς ἀρέσκῃ σήμερον, ὅ,τι μᾶς ἤρεσε χθές, ἔστω καὶ ἐν τοῦτο οὐδεμίαν ὑπέστη μεταβολήν, ἢν ὅμως ἀπὸ χθὲς ἔως σήμερον ἐνδεχόμενον νὰ ὑπέστη τὸ πνεῦμά μας.

Κρίνομεν ἐν τούτοις καλὸν ὅ,τι ἀγαπῶμεν, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι ἄλλοι ἀγαποῦν πάντοτε τὰ ἴδια πράγματα, ἢν ἄλλοι μεταβάλλουν συνεχῶς τὸ ἀντικείμενον τῶν συμπαιθῶν των. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ πράγματα ἔχουν οὕτως καὶ ἀφοῦ ἀκόμη τὰ πάντα εἶναι μεταίτητος, ἃς ἀγαπῶμεν τὰ βιβλία. τὰ ὅποια μᾶς ἀρέσουν, χωρὶς νὰ μᾶς μέλη, εἶναι ἀρέσουν ἢ ὅχι εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἃς παρακολουθοῦμεν τοὺς συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι μᾶς τέρπουν, ἀδιάφορον ἐὰν ἡ κριτικὴ ἐπιδοκιμάζῃ ἢ ὅχι τὴν φιλολογικὴν ἐργασίαν των.

Εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον συμπαιθῶν μου συγγραφῶν εἶναι καὶ ὁ κ. Anatole France, τοῦ ὁποίου ἡ πλουσία διάνοια παρήγαγεν ἀρθρῶν καὶ ὄραϊαν πνευματικὴν συγκομιδὴν, ἢν διακρίνει σπάνια καὶ πρωτοφανῆς αἰσθηματικότης.

Πῶς ἡ διάνοια αὕτη διεπλάσθη οὕτω καὶ βελτιωθὲν ἐπλουτίσθη μᾶς τὸ μινθάνου, τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ συμπαιθῶς συγγραφῶς.

Συμπερινοῦ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς παλαιὰν τινὰ οἰκίαν τῆς συνοικίας τῶν παλαιοβιβλιοπωλῶν. Παιδὶ πρόωρον ἀναπτύξεως, νευρικόν, ἀσθενές, χαϊδευόμενον, ἠγάπησεν ἐνωμίτατα τὰς εἰκόνας καὶ τὰ βιβλία, πρὶν ἢ ἀκόμη εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ τὰ φυλλομετρήσῃ.

Ἐνωμίτατα συνείητε νὰ παρατηρήσῃ τὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ σχήματα, τὰς γραμμάς καὶ τὰ χρώματά των, νὰ αἰσθάνεται τὸ κάλλος καὶ τὴν πλαστικότητα τῶν παλαιῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἐνδικέρεται διὰ τὸ παρελθόν. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδάκι ἐγεννήθη υἱὸς τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πολυμαθείας.

Ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ὑπῆρξε βεβηλὸς ἀγνός καὶ ποικρὸς ἄνθρωπος, ἐνταυτῷ δὲ καὶ χαρακτηρὸς ἀναλυτικῷ. Ἡ μητέρα του ὑπῆρξε γλυκεῖα, καλὴ, λεπτὴ καὶ ἐξόχως στοργικὴ.

Καὶ τὸ παιδὶ βραδύτερον ἔφερε τὴν σπρηγίδαν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του.

Καὶ διὰ τοῦτο ἐξηγῶν, τὸν Ὀμηρον καὶ τοὺς τραγικοὺς ποιητὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐφρικία φρικίαν ἱερῶν καὶ ἔζησε τὴν ζωὴν του καὶ ἠθροῦν ὡς ἐκεῖνοι τὸ πλαστικὸν κάλλος καὶ ἐνόησε τὴν μαγεῖαν τῶν λέξεων καὶ ἠγάπησε τῶν φράσεων τὴν ἀρμονίαν καὶ διὰ τὸν γλυκὺν ἦχόν των καὶ διὰ τὰς εἰκόνας, ἃς παρίσταν εἰς τὴν εὐφλεκτον φαντασίαν του.

Τὰ παιδικὰ του ἔτη διέρρευσαν εἰς ἐκκλησιαστικὸν τι σχολεῖον πρὸς μεγάλην του ὠφέλειαν, διότι ἡ ψυχὴ του διεμορφώθη γλυκυτέρω καὶ τρυφερώτερω. Καὶ ἔπειτα διήλθε τὰ νεανικά του ἔτη πτωχός, στερούμενος ὕλων, με ἔρωτας ἀνοήτους, με πόθους ὑπερβολικοὺς, με ἔμπνευσις παραλόγου, με ἀπογοητεύσεις, με πικρίας. Ὑπέστη ἐκκλᾶξ φανταστικὸς καὶ πραγματικὸς πόνους, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς εὐκισθήτους ψυχὰς καὶ ἐξήλθε τῆς μακρᾶς ταύτης πάλης γλυκύτερος καὶ ἐπιεικέτερος καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὴν ζωὴν. Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθε εἰς τὸν κύκλον τῶν παρανασάων, ὅπου συνεπλήρωσε τὰς γνώσεις του πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ πλαστικοῦ κάλλους.

Ἐμαθε νὰ βλέπῃ καλλίτερα καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τελειότερον τὰς γραμμάς καὶ τὰ σχήματα. Καὶ μετ' ἄλλων νέων ἐπελήθη τῆς τέχνης τοῦ νὰ ἐφευρίσκη ὄραϊας λέξεις πρὸς παράστασιν ὄραϊων εἰκόνων. Συγχρόνως ἐμυετο εἰς τὰ μυστήρια πάσης νεωτέρως φιλοσοφίας. Οἱ πρῶτοι του στίχοι ἐνθυμίζουν τὸν Λουκρήτιον ἀναγεννηθέντα, τὸν Darwin καὶ τὸν Leconte de Lisle.

Ἐπῆρξεν ἐπίσης εἰς ἐκ τῶν φανατικωτέρων νεοελληνιστῶν. Ἡ ἐνθουσιώδης ἀγάπη τῆς ζωῆς, τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἑλληνικῆς καλλονῆς ὑπῆρξεν ἐν τῶν σημαντικωτέρων αἰσθηματῶν τῆς τελευταίας ποιητικῆς γενεᾶς. Κκι ἐνῶ ὁ Renan συνέγραφε καὶ παρακολούθει τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἱστορίας τῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ Anatole France ἔγραφε τοὺς Κορινθιακοὺς Γάμους.

Καὶ ὄφειλε νὰ τοὺς γράψῃ, διότι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποτελεῖ διὰ τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως τὸν δεσμὸν τοῦ μεγάλου δράματος τῆς ἀνθρωπότητος.

Πνεύματά τινὰ θεώρησαν τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ὡς μεγάλην συμφορὰν, δι' ἐμὲ ὅμως ψυχὴ πλουσία καὶ ἐντελὴς ἀνθρώπινη ὄφειλε νὰ εἶναι εἰδωλολάτριάς καὶ χριστιανικῆς συγχρόνως. Καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν εὐρίσκει τις εἰς τὸ ὄραϊον αὐτὸ ποίημα τῶν Κορινθιακῶν Γάμων, τὸ ὅποτον ἔμεινεν ἐν ἀγνωστον σχεδὸν ἀριστοῦργημα. Εἰς αὐτὸ εὐρίσκει τις ζωηροτάτην ἀντίληψιν τῆς ἱστορίας καὶ ὑπερτάτην δόσιν συμπαιθείας. Εἶναι δ' ἀμφίβολον ἐὰν ἠδυνήθη τις νὰ ἐκφράσῃ ἰσχυρότερον τὴν νηπιώδη κατὰστασιν τῶν ψυχῶν, αἱ ὅποια λατρεύουν τὴν ἐπίγειον ζωὴν χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ θορυβοῦνται πρὸ τῆς ἀποθεώσεως τῆς φύσεως, ἀλλ' οὔτε πρὸ τῆς μυστηριώδους ἀβεβαιότητος, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ νέα θρησκεία.

Ἄλλ' ὁ Anatole France ἠγάπησεν ἰδίαν τὰς ὄραϊας ἀμαρτωλὰς τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου αἰῶνος τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, τὰς ἐξηγλημένας ἐκ τῶν ἠδονῶν, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ, ἐπιζητοῦσα ἀγνώστους συγκινήσεις, ἀνεζήτει ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὴν ἀγάπην θεῶν μελαγχολικῶν, τὴν λατρείαν τραγικῶν θρησκευμάτων.

Καὶ ἡμεῖς μετ' ἐκείνου ἀγαπῶμεν τὰς ἀμαρτωλὰς αὐτὰς καὶ διότι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ τὰς ἐπαρηγόρησε καὶ τὰς παρηγορεῖ ἀκόμη καὶ διότι ἡ θρησκεία αὕτη ἐξοκλοῦθε νὰ ἐμπνέῃ καὶ εἰς τοὺς μὴ πιστεύοντας ἀκόμη τρυφερὰν καὶ ἀκατάβλητον στοργήν. Αἰσθανόμεθα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἀγνωστὸν ὅποιον βαθύ, ὅποιον μυστηριώδες γόητρον. Τὸ ἀγαπῶμεν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Σαμπερέτιδος καὶ τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, διότι εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ἀποπνεῖν καλοσύνην,

οίκτον, συμπάθειαν διὰ τὸς πλυνόμενους εἰς τὴν ζωὴν, αἰσθημα παγκοσμίου πόνου καὶ σχεδὸν ἀνευθύνου τῶν ἀμαρτωλῶν. Καὶ ἀκόμη ἀπολαμβάνομεν μετ' εὐχαριστίας τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ παράδοξον, τὸ διδάσκον ἡμᾶς διὰ τρόπον τὸσον ἑτεροδόξου. Ἡ περιέργεια τῶν θρησκείων, ἥτις ἀποτελεῖ διὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἐν ἑκ τῶν ἀρίστων καὶ μᾶλλον δικακεκριμένων αἰσθημάτων μας συνεκίνησε τὸν Anatole France ὑπὲρ πάντα ἄλλον καὶ τοῦ ἐνέπνευσε ἔργα ὑπερτάτης δυνάμεως. Καὶ ἐκ τῶν ἔργων του προκύπτει ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ὄνειρον καὶ ὅτι ὁ Θεός, ὁ γνωρίζων ὅτι εἶναι τὸ ὄνειρον ὄλων, θὰ ἀπολαμβάνῃ ἀπλήστως τὴν ὑπερτάτην ταύτην εὐχαρίστησιν.

Ὁ Anatole France διὰ τῶν ἠρώων τοῦ φιλολογικοῦ ἔργου του βλέπει τὸν κόσμον καὶ καταπλήσσεται ὡς οἱ ἀπείρους μικροί, ἀλλὰ δὲν ἐπνέρεται εἰς τὴν κατάπληξιν του ἢ διερχόμενος δι' ὄλων τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων, ἀφοῦ ἀντιληφθῆ τὸν κόσμον ὡς σύνολον φαινομένων ἀνεξηγήτων, ἀπαράλλακτα μετὰ τὸ αἰσθημα τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ διὰ λόγων καὶ περιστροφῶν, τὰς ὁποίας τὰ παιδιὰ δὲν ἐννοοῦν. Εἰς ἡρώου του ὁ Sylvestre Bonnard λέγει πού: *Δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον τίποτε ἄλλο ἢ λέξεις, τὸσον εἶμαι φιλόλογος. Ἐκαστος κάμνει τὸ ὄνειρόν του τῆς ζωῆς ὡς τὸ ἐπιθυμεῖ. Ἐγὼ ὄνειρεύομαι εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου.* Ἀλλὰ τὸ εἰς τὴν βιβλιοθήκην γινόμενον ὄνειρον, ἂν καὶ πλουτιζόμενον μετὰ τὰ ὄνειρα πολλῶν ἄλλων, δὲν πύει διὰ τοῦτο νὰ εἶναι προσωπικόν. Διὰ τοῦτο αἱ διηγήσεις τοῦ Anatole France εἶναι πρὸ παντὸς διηγήσεις μεγάλου σοφοῦ, καὶ ἔως ὁ ὅρισμός του θὰ ἦτο ἀκριβὴς ὡς σοφοῦ καὶ τρυφεροῦ ὑμοριστοῦ, λατρεύοντος τὸ ἀρχαῖον κἄλλος, προῖον ἄγνων καὶ ἄδολον τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς παραδόσεως. Τὰ βιβλία τοῦ Anatole France εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐφιλοδόξουν νὰ εἶχον γράψῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Τὰ ἐννοῶ καὶ τὰ αἰσθάνομαι ἀπολύτως, ἀλλὰ τὰ ἀγαπῶ τὸσον, ὥστε νὰ μὴ δύναιμι νὰ τὰ ἐναλῶ ἄνευ ἀνησυχίας.

(Ἐκ τῶν τοῦ Jules Lemaitre)

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΡΕΝΑΝ

Θὰ σὰς μεταδώσω ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον ἐν ἀνέκδοτον, μίαν ἱστορίαν, ἣν ὁ Ἐρνέστος Ρενὰν εἶχε διηγήθῃ εἰς κύκλον λογίων φίλων του, χωρὶς βεβαίως νὰ δυνθῆ νὰ ἀποδώσω τὸν τόνον, τὰς χειρονομίας, τὴν φυσικὴν κφέλειαν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

«Ἦμην, λέγει, εἰς ἐν ταξείδι μου ἀνά τὴν Συρίαν. Ἐμαθὲν ὅτι εἰς ἐν μοναστήρι εὐρίσκειτο καλογραφεὶς τις, ἥτις ἔκαμνε θαύματα. Εἶχεν ἰδίως ἑκατακτον εἰδικότητα διὰ τοὺς ἐξορκισμούς. Ἐζήτησα νὰ τὴν ἴδω, διότι ἡ θαυματουργία με ἐνδιέφερε πάντοτε εἰς μέγαν βαθμόν.

«Με ἐπικουσίασαν εἰς τὴν εὐτεβῆ ἐκείνην γυναῖκα, ὡς ἀσθενῆ κυριεύομενον ἀπὸ λεγεῶνα πονηρῶν πνευμάτων. Ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ με ἐξορκίσῃ μετὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον καὶ ἐννοεῖ αὐτὸ ὅτι ὁ ἐξορκισμὸς τῆς ἔπασε.

«Ἦτο πολὺ εὐμορφῆ καὶ εἶχε τὸ ὄφος γυναικὸς ἐντελῶς ἁγίας. Ἀγνοῶ μέχρι τίνος σημείου ἔφθανε πραγματικῶς ἡ ἐξορκιστικὴ τῆς δύναμις, ἀλλὰ παρετήρησα ὅτι εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς ἃς εἰσέρχεται, συναπεκόμεζε θαυμάσιον ἄρωμα καὶ

εὐωδία θυμιαμάτων διεχύνετο ἀμέσως περὶ αὐτὴν καὶ ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα ἠρωματίζετο χωρὶς οὐλαμοῦ νὰ κείνηται λιβανωτός, ἀλλ' οὔτε θυμιατήρια νὰ μυρίζουν τὸν ἀέρα. Ἡ ἀρωματικὴ αὕτη ιδιότης τῆς ἁγίας γυναικὸς με κατέθελε καὶ μοῦ ὑπενθύμιζε τὴν Ἐλισάβετ τῆς Οὐγγαρίας καὶ τὰ μυρισμένα νεκρὰ σώματα τῶν ἁγίων παρθένων, τὰ ἀποπνέοντα τὸ ἄγνον ἄρωμα τῆς ἀθωότητος, τῶν παρθένων τῶν χρυσῶν τοῦ μεσαιῶνος παραδόσεων.

«Ἄλλὰ μετὰ τινὰ ἔτη, δὲν εἰσεύρησά πω; καὶ συνεπέα τῶν περιστάσεων, τὸ μοναστήρι ἐκεῖνο κατηδαφίσθη καὶ ἀνεκάλυψαν μέσα εἰς τοὺς τοίχους ὀλόκληρον σύστημα ἀγωγῶν, ἰμοίων πρὸς τὰ τῶν συγχρόνων calorifères. Τὰ ἀρώματα προετοιμαζόμενα εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ μοναστηρίου διωχετεύοντο ὑπὸ εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς ἃς ἐνεφανίζετο ἡ ὠραία θαυματουργός.

«Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη με ἀπῆλπισεν».

Καὶ ὁ μέγας ἰδεολόγος προσέθηκε: «Μὴ κατεδαφίζωμέν ποτε. Ἐὰν ἐρεῖπια ἀποκαλύπτουν τοὺς σωτήρας, οἵτινες διωχετεύουν τὸν λιβανωτόν».

Δὲν εἶναι συμβολικὴ ἡ ἀφήγησις αὕτη καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντλήσωμεν ἐξ αὐτῆς μαθήματα διὰ τὴν εὐτυχίαν μας; (Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Μαριάνθη Παπαηλιοπούλου

ΤΟ ΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ

Τὸ οἰκοκυρεῖο εἶναι ἡ ἱστορία τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἡ ἱστορία τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων, τῆς τέχνης τῆς οἰκιακῆς διευθύνσεως. Εἶναι ἐπιστήμη, ἣν αἱ μάμμαι μας κατεῖχον εἰς βαθμὸν ὕψιστον καὶ ἥτις ὄφειλε νὰ ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς γυναικείας ἀγωγῆς, διότι ἡ τέχνη τῆς οἰκιακῆς διοικήσεως διδάσκεται, ὡς διδάσκονται τὰ γράμματα, ὡς διδάσκονται αἱ καλαὶ τέχναι.

Τὸ οἰκοκυρεῖο εἶναι ἐπιστήμη σύνθετος, ἥτις ἀπαιτεῖ ποιικιλίας καὶ πολυειδεῖς γνώσεις, ὡς τὴν τῆς θρηπτικῆς ἀξίως τῶν τροφῶν, τὴν τῆς ποιότητος αὐτῶν, τὴν τῆς καταλλήλου χρήσεως, τὴν τῆς καθημερινῆς ὑγιεινῆς, τὴν τῆς οἰκιακῆς οικονομίας, τὴν τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὰς εἰσπράξεις καὶ τὸσα ἄλλα, τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει ἀριθμὸς.

Τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς εἶναι ἐκ τῶν κυριωτάτων, διότι τρώομεν καθ' ἑκάστην καὶ πολλὰκις τῆς ἡμέρας. Ἡ δαπάνη πρὸς διατροφήν εἶναι συνεχῆς, ἀδιάκοπος καὶ δὲν ὑπάρχει οἰκονομία μεγαλητέρα καὶ μᾶλλον οὐσιώδης τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς καλῆς ἐκλογῆς καὶ ἐκ τῆς καταλλήλου καὶ ἐπικαίρου χρήσεως τῶν θρηπτικῶν οὐσιῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς, αὕτη ἡ ὑγιὴς συντήρησις τῆς οἰκογενείας, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μαγειρείου. Διὰ τοῦτο ἡ διδασκαλία τῆς μαγειρικῆς ὀφείλει νὰ εἶναι ριζικὴ, πρακτικὴ καὶ θεμελιώδης: ὀφείλει νὰ στηρίζεται ἐπὶ ὠρισμένων θετικῶν γνώσεων καὶ ὅχι ἐπὶ τῆς μηχανικῆς κατασκευῆς ὀλίγων ἐδεσμάτων καὶ ζυμαρικῶν, τὰ ὁποῖα φέρουν ὡς μοναδικὰ ἐφόδια αἱ πλεῖστα νεάνιδες, αἱ προοριζόμεναι διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς οἰκοδομοποιήσεως.

Κατὰ τὸν Brillat Savarin γεννᾶται τις ζαχαροπλάστης ἀλλὰ μορφώνεται μάγειρος. Καὶ εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη τῆς τοιαύτης μορφώσεως, διότι δι' ἀτελοῦς μαγειρικῆς ὁ στόμα-

χος ἐξασθενεῖ καὶ καταστρέφεται, ὁ νοῦς καταπονεῖται, καὶ αἱ διάφοροι ἀσθένειαι κυφοροῦνται. Ἐνῶ καλὴ μαγειρικὴ τὴν ὄρεξιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως τῆς ὑγείας καὶ ὑπερτάτην ἀπόλαυσιν, ὅταν δύνῃται τις νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Ἐπειτα ἡ καλὴ μαγειρικὴ στοιχίζει ὀλιγώτερον ἀκριβὰ τῆς κακῆς, διότι οὐδὲν ἐξ αὐτῆς περισεύει, οὐδὲν ρίπτεται, ἀλλὰ τὰ πάντα χρησιμοποιοῦνται. Πολλὰ γυναικῆς θεωροῦν καύχημα τὴν παντελῆ ἄγνοιάν των εἰς τῆς γαστρονομικῆς τέχνης τὰ μυστήρια. Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι στοιχειώδης ἄλλειψις τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς, ἥτις ὑποσκάπτει λάθρα τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν.

Ἴδου δικατὶ ἐπιβάλλεται ἡ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς παιδεύσεως τῆς κόρης: ἐπίδοσις αὐτῆς εἰς πρακτικὴν μόρφωσιν καὶ δικτὶ ἡ ἐδῶ ἴδρυσις τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς ἀναπληροῦ μέγα κενόν, καὶ ἐξυπηρετεῖ ὑπερτάτην κοινωνικὴν ἀνάγκην.

Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι πλὴν τῆς μαγειρικῆς τέχνης εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ διδάσκειται τελείως πᾶσα κόρη πῶς νὰ κόπτῃ καὶ νὰ ράπτῃ τὰ φορέματά της: πῶς νὰ κατασκευάζῃ τοὺς πέλους της: πῶς νὰ ἐργάζεται εἰς πᾶσαν γυναικείαν τέχνην, ἡ ὁποία δύναται νὰ τῆς χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἐπάγγελμα διὰ τὸ μέλλον, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δύναται νὰ μάθῃ νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἀπλοῦν πηλὸν εἰς ὠρεῖα καὶ πολυτελεῖα δοχεῖα, τὰ ὁποῖα νὰ ἀντικαταστήσουν ξένην εἰς τὸν τόπον μας βιομηχανίαν: ὅτι ἐν γένει εἰς πᾶν χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον καὶ βιοπαρκαγωγόν στάδιον κατάρτιζεται τελεία, καὶ τοῦτο διὰ μὲν τὰς ἀπόρους δωρεάν, διὰ δὲ τὰς εὐπόρους ἀντὶ δέκα πέντε δρ. τὸ μῆνα. τότε οὐδεμία θὰ μείνῃ κόρη εὐπορος ἢ ἄπορος, ἀδιάφορον, ἡ ὁποία νὰ μὴ φιλοδοξήσῃ ἐν δίπλωμα τῆς σχολῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία νὰ μὴ θεωρῆ ὡς ὑπερτατον τίτλον τιμῆς τὴν εἰς αὐτὴν φοίτησίν της.

Οἰκοκυρεῖ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

JULES LAUDEAU

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΤΟΧΟΥΣ

Ἐκτοσε ἐπροχωρήσαμεν πολὺ εἰς τὴν μουσικὴν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ φιλανθρωπία δὲν εἶχε καὶ πολὺ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν αὐτήν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς πρόφασις, ὅπως ὅλοι ἴδουν τὴν μυστηριώδη πυργοδέσποιναν, ὡς παγίς, ἣν ἔστησαν πρὸ αὐτῆς οἱ περιέργοι καὶ οἱ μωροί, οἱ ὁποῖοι ἠσθάνοντο χαιρεκακίαν τινὰ ἀναμιμνήσκοντες εἰς τὸν κ. κόμητα ἐπὶ τῆς εὐκαίριας ταύτης ὅτι εἶχε νυμφεὺθ ἄηδὸν καὶ ἵνα τῷ ἀποδείξουν ὅτι ἐγνωρίζον τὸ μυστικὸν τοῦ γάμου του.

Προσεβία λοιπὸν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων εἶχε μεταθῆ εἰς τὴν ἐκφυλιν, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐισχωρήσῃ μέχρι τῆς κομητῆς. ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐπαρουσιάσθη ὁ κόμητης, ὅστις καὶ ὑπεσχέθη τὴν συμμετοχὴν τῆς συζύγου του εἰς τὴν ἐν λόγῳ συναυλίαν. Ἡ εἰδήσις αὕτη, διαδοθεῖσα εἰς τε τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα, εἶχε προκαλέσει τὴν συγκέντρωσιν τόσοσ κόσμου εἰς τὴν συναυλίαν αὐτήν.

Δὲν ἔπρεπε κἄν νὰ σκεφθῶ ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πείσω τὸν φίλον μου Ἰάκωβον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν συναυλίαν. Ἀκριβῶς τὴν ὁγδόην ἡμέραν ἦτο εἰς τὴν πόλιν, ἐνῶ ἐγὼ, ἀκολουθῶν τὸ πλῆθος, μετέβαινον

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΔΕΡΜΑ

Πάντοτε καὶ πανταχοῦ τὸ φῶλον μας ἐπεζήτητε νὰ ἐξωοτήσῃ καὶ προστατεύσῃ τὸ δέρμα του ἐπιπάσσειν τὸ πρόσωπον με δουλῶκανιν. Παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ἡ συνήθεια αὕτη εἶχε τόσον ἐκτροχιασθῆ, ὥστε αἱ περισσότεραι γυναῖκες ἐμεναν εἰς τὸ σπίτι μετὰ τὸ πρόσωπον σκεπασμένον ἀπὸ παχέα στρώματα πάστας. Καὶ τὸ προσωπεῖον τοῦτο ὡμαζαν σιζυγικὸν προσωπεῖον.

Σήμερον, ὅπου αἱ οἰκογενειακαὶ τέχναι ἐλεπτύθησαν, ὡς ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα, αἱ γυναῖκες ἀρκοῦνται μετὰ τὴν πούδραν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀληθὴς βασίλισσα εἰς τὰ συνεργεῖα τῆς γυναικείας κοκεταρίας. Καὶ καταναλίσκονται σήμερον φορτία ὅλα δρυζαλεύρου, τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἄλλο ἔχουν ἀπὸ ρύζι ἢ μόνον τὸ ὄνομα.

Αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς πούδρας αὐτῆς εἶναι ἄληθινὰ ψιμύθια, κρυπτόμενα ὑπὸ τὸν εὐφημισμὸν τῆς πούδρας. Τὰ συνήθη συστατικά των εἶναι ἡ κιμαλία, τὸ βιτυμύθιον, ὁ ἀλάβαττος, τὸ ὀξείδιον τοῦ τζίνκου κ. ἄ. εἶναι λοιπὸν πούδρα μεταλλικαί, ἐν γένει ἀβλαβεῖς, διότι ἀντιθέτως πρὸς τὰ ψιμύθια, σπανίως ἐμπεριέχουν τοξικὰς οὐσίας.

Καὶ παρυσιάζεται ἐπιβάλλουσα σχεδὸν ἐνίοτε ἡ χρῆσις τῆς πούδρας, εἴτε διότι τὸ δέρμα εἶναι πολὺ πικρὸν καὶ γυαλίσει, εἴτε διότι κατόπιν ἀλλαγῆς κλίματος, ἡ συνεπέα ταξιδίου τὸ δέρμα καταστρέφεται ξηραίνομενον. Μεγάλως συντελεῖ εἰς τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ δέρματος καὶ ἡ συνεχῆς πλύσις τοῦ προσώπου, ἀδιάφορον ἐὰν μετὰ χλιαρὸν ἢ μετὰ ψυχρὸν ὕδωρ, μετὰ ὕδωρ Κολωνίας ἢ μετὰ διάφορα vinaigre, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ ξηραίνουν τὸν ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα ἐλαϊώδη ἰσθὸν τοῦ δέρματος.

Ἄλλως τε ὑπάρχουν καὶ φύσει ξηρὰ δέρματα, εἰς τὰ ὁποῖα συνιστᾶται ἡ χρῆσις τῆς λαυολίνης, ἥτις διὰ τῶν ὑδρομετρι-

περιχρῆς εἰς τὸ θέατρον. Ἡ αἰθουσα ἦτο ἡδὴ πλήρης. Οἱ μουσικοὶ μετὰ τὰ ὄργανά των κατεῖχον ἡδὴ τὰς θέσεις των εἰς τὴν σκηνήν, ἣν ἐστόλισαν ἄνεθ καὶ πολυέλαιον. Οὐδεὶς ἔλειπε πλὴν τῆς κομητῆς, ἥς ἡ ἀπουσία εἶχεν ἤδη ἀρτίσει νὰ σχολιάζῃται. Μετὰ ὥρας ὀλιγῶν μάλιστα προσδοκίαν, ἐπειδὴ ψιθυρισμοὶ ἀνυπομονησίας ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν ἀνά τὴν αἴθουσαν ἡ ὀρχήστρα ἤρχισεν μετὰ εἰσαγωγὴν τῆς Caravane. Εὗρον τὴν ἐκτέλεσιν τελείαν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα μαγικόν. Φλάουτα, βιολιζ, κλαρινέτα κατέβαλον ὑπερανθρώπους ἐνεργείας, καὶ ἐγὼ ἠγωνίων μετ' αὐτῶν καὶ δὲν ἐνέπνευσεν ἐλευθέρως, εἰμὴ ὅταν φρενιτιώδη χειροκροτήματα ἐπεσφράγισαν τὴν πρώτην ἐκτέλεσιν. Μετὰ τὴν προανάκρουσιν τοῦ ὄλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ζητούντες τὴν κόμησσαν, ἥτις οὐδαμοῦ καὶ πάλιν ἐφαίνετο.

Μετὰ στιγμῶν τινῶν διακοπὴν κύριός τις, χονδρὸς καὶ κοντός, μετὰ ἔνδυμα μαῦρον καὶ λευκὴν κοσμάτιαν, ἐπροχώρησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐχαιοέτισεν ἐπιχαρίτως τὸ κοινόν, ἐξήγαγε τοῦ θηλακίου του τρία τέσσαρα καλάμι, συνηρημολόγησε τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἀγγέγειλεν, ὅτι διὰ τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ ὄργανου ἤθελεν ἀπομιμηθῆ τὸ ἄσμα ὄλων τῶν πτηνῶν ἀπὸ τῆς ἀηδόνος μέχρι τοῦ κόρακος. Ὁ κύριος οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος πλαγιαλιστῆς τοῦ Tarascon. Ἀπεμιμήθη πρῶτον τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος, καὶ μετὰ μίαν ὥραν συνέχισεν τοῦ ἄσματος τῶν τε ἀδόντων καὶ οἰκοστίων πτηνῶν, ὁ κοντόχονδρος κύριος ἐπανεβῆκε τὸ πολῦτιμον ὄργανον εἰς τὸ θηλακίον του καὶ ἀπεσύρθη, χειροκροτούμενος ὑπὸ τοῦ κοινοῦ.

Τοῦτον διεδέχθη ἄλλος κύριος λεπτός οὗτος καὶ ὑψηλός. Ἀνήγγειλεν ὅτι μετὰ μόνον τὸ βιολι του θὰ ἐμιμεῖτο ὅλα τὰ ὄργανα ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ μέχρι τοῦ τυμπάνου. Καὶ ἀληθῶς ἔπαίξεν ὅλα τὰ ὄργανα πλὴν

κῶν ιδιοτήτων της εἰσδύει εἰς τοὺς πόρους, μκλακόνει τὸ δέρμα, γεμίζει τὰς σιγμάς, κατστρέφει τὰ σκασίματα καὶ ἐπιφέρει τὸ βελούδινο ἐκεῖνο καὶ ἀνηρόν, τὸ τόσον θχυμαζόμενον παρὰ πάντων. Ἡ γλυκερίνη ὑπολείπεται πολὺ τῆς λαυολίνης, διότι εἶναι ἐρεθιστικὴ καὶ ἰδίως διὰ τὰ πολὺ εὐαίσθητα καὶ εὐπκθῆ δέρματα. Μόνον κατὰ τὸν χειμῶνα δύναται νὰ γίνεται χρῆσις τῆς γλυκερίνης, διότι οὔτε ἐξατμίζεται εἰς τὸν ἀέρα, οὔτε παγώνει.

Φιλόκαλος.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῆς πολυσαρκίας. Ἡ διατροφή ἐπὶ εἰκοσιτετράρων τῶν πολυσάρκων ἀνθρώπων ἀνάγκη νὰ περιορίζηται εἰς τὰ ἀκόλουθα: ἄρτον 65 δρ. 1 αὐγόν, κρέας 80 δρ. βούτυρον 10 δρ. χόρτα καὶ καρπούς 150 δρ. καὶ νερόν 1 ὀκάν. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ ἰσοδύχος ποτάσσα εἰς δόσεις ὀριζομένας ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἰσχυραίνῃ ἐπίσης.

Πῶς ἀφαιρεῖται τὸ γιάλισμα τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων. Ἀπελπιστικὸν τὸ γιάλισμα τῶν ἐνδυμάτων, τὸ ὅποιον πρωτίστως περατηρεῖται εἰς τὰ περιλαίμια καὶ τὰ μανίκια τῶν κυρίων. Τρίψετε τὸ γιάλιζον μέρος τοῦ ἐνδύματος μὲ ἐλαφρόπετραν, τὴν ὅποιαν διαλύετε ἐντὸς μιᾶς δόσεως ἀναλύσεως θείουχου ἄρσενικοῦ καὶ δύο δόσεων ὕδατος.

Τοῦρτα ἀμύδαλα. Ψιλοκόψατε 150 δρ. ψύχα ἀμύδαλα, προσθέσατε 70 δρ. φαρίνα, 15 ἄσποα αὐγῶν κτυπημένα εἰς ἄφρον. τὸν φλοιὸν ἐνὸς λεμονίου ζυμένον, καὶ μισὴν ὄκ. ζάχαριν ψιλήν. Ζυμώσατε ὅλα μαζῇ εἰς καλὴν ζύμην καὶ στείλατε εἰς τὸν φούρνον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γλυκὸ φράπα. Καθαρίζετε ταῖς φράπες σας καὶ ἀφαιρεῖτε τὸ ἔξω κίτρινον τὰς βράζετε εἰς ἄφθονον νερόν, τὰς ἐξάγετε αὐτοῦ καὶ τὰς βυθίζετε εἰς ἄφθονον ψυχρόν. Τὰς πλύνετε δύο τρία νερά καὶ ἔπειτα τὰς βάζετε εἰς τὸ λεμόνι. Μετὰ ταῦτα τὰς βράζετε, τὰς στίβετε ἀνὰ ἓν κομμάτι χωριστά, καὶ τὰ ἀπλόνετε ἐπάνω εἰς πιατέλας. Πρὶν νὰ τὰς βράσητε τὰς ζυγίζετε. Διὰ μίαν ὄκ. φρ. λαμβάνετε τρεῖς ὄκ. ζάχαριν. Τὴν βράζετε, τὴν σουρώνετε, ἵνα καθαρίσῃ καλὰ

βιολιοῦ. Τοῦτον διεδέχθη τρίτος, ἀληθῆς Ἡρακλῆς, ὅστις ἐτοποθετήθη πρὸ τοῦ πιάνου καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του. Ἄλλ' ἡ κόμησσα δὲν ἐφαίνετο πουθενὰ καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν διαφόρων ἐρασιτεχνῶν δὲν ἱκανοποιεῖ ποσῶς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολυπράγμονος κοινου. Αἰφνης ὁ διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας, ὁ διευθύνων ἐν γένει τὰ τῆς πανηγυρικῆς ἐκεῖνης ἐσπερίδος, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀφοῦ ὑπεκλίθη τρίς πρὸ τοῦ κοινου ἐγνωστοποίησε πρὸς αὐτὸ ἐπιστολήν, ἣν εἶχε λάβει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην παρὰ τῆς κομῆσσης, ἣτις ἐδικαιολογεῖτο διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὴν συναυλίαν καὶ παρεκάλει τὴν ἐπιτροπὴν νὰ δεχθῇ χιλίας λίρας, ἃς ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσίν της ὑπὲρ τῶν πτωγῶν τῆς πόλεως.

Ἐκαστος σκέπτεται τὴν σκληρὰν ἀπογοήτευσιν τοῦ κοινου καὶ ἰδίως τῶν μοθηρῶν, οὔτινες ἤλπιζαν ὅτι οὕτω θὰ κατάρθουν νὰ ταπεινώσουν τὸν κόμητα. Διὰ τοῦτο τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιστολῆς διεδέχθη θορυβῶδες πανδαιμόνιον καὶ κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἐξηνέχθησαν κατὰ τῆς ἀτυχοῦς κομῆσσης, κατὰ τῆς ὁποίας αὐθωρεῖ μυρία διεδόθησαν συκοφαντικαὶ διαδόσεις. Βεβαίως ἦτο γραῖα καὶ ἄσχημος ἔλεγον οἱ μὲν. Ἄλλ' οὔτε ἔχει πλέον φωνὴν ἔλεγον ἄλλοι. Κοί ἡ ὀργὴ ἐμαίνετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μᾶλλον αὐξάνουσα καὶ ἡ συναυλία τῶν πτωγῶν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ μεταβληθῇ εἰς συναυλίαν ὑβρεων καὶ ἀντεγκλήσεων καὶ διαπληκτισμῶν.

Ἦτο δύσκολον νὰ προῖδῃ τις τὰς συνεπειὰς τοιαύτης ἐξεγέρσεως, ὅταν αἰφνης αἱ φωναὶ ἔπαυσαν καὶ ἡ ταραχὴ ἐκόπασεν, ὡσεὶ ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ νὰ εἶχεν ἐπιβάλλει εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν.

Νέα ξένη εἶχε πετάξει σχεδόν, — τόσον κανεὶς δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ

καὶ σχεδὸν τὴν δένετε. Τὴν καταιδάζετε καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ κρυσθῇ καὶ τότε ρίπτετε τὰ κομμάτια τῆς φράπας σας μέσα καὶ τὰ ἀφήνετε 10-15 ὥρας. Μετὰ ταῦτα τὰς βράζετε ἕως τοῦ δέσουν καὶ τὰς ἀφήνετε πάλιν μέχρι τῆς ἰσαύριον, ὅπου τὰς ξαναβράζετε μέχρις οὗ ἤδη δέσουν ἰοιστικῶς.

Εἰς τὴν ἐκφράσασαν τὴν ἐπιθυμίαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κυρίῳ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πολυμαθῆ Ἑλληνίδα, τὴν δυναμένην νὰ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὡς καὶ τὸ κλειδοκύμβηλον τελείως, λέγομεν, ὅτι δύναται νὰ κατορθωθῇ τοῦτο, ἐὰν ἐν συνενόησει μετ' ἄλλων Ἑλλ. Οἰκογενειῶν ἐξασφκλίση αὐτῇ παραδόσεις εἰς οἰκονομῆσσι ἐκ τῶν ἄνω ἀναφερομένων γλωσσῶν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτριάαι ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῇ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας

Διαστάρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1

Ἐναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισε πλουσίαν συλλογὴν, κομψότητος καὶ καλαισθησίας τοῦ Παρισιοῦ τυρμου. Ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του διὰ τῶν τελειότερων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μπόττες ἀξιωματικῶν.

πῶς ἀνῆλθεν αὐτῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς—καὶ ἐτοποθετήθη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου εἰς τὴν θέσιν, τὴν προοριζομένην διὰ τὴν κόμησσαν, ὡς ἄγγελος κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν. Καὶ δὲν ἦτο ἀληθῶς ἄγγελος; Νεωτάτη, παιδίον σχεδόν, ἔφερον ἔτι ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της τὴν ἀφελῆ παιδικὴν χάριν. Ἄλλ' ἤδη ἡ αἰγλή τῆς μεγαλοφυΐας ἐξήστραπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐκάθητο σοβαρὰ καὶ ἀφελῆς ἄνευ στενοχωρίας ἀλλὰ καὶ ἄτομος μὲ τὸ στόμα ὑπομειδιῶν. Εἰς τὴν ἐμφάνισίν της τὸ πᾶν εἰσῆγε. Ποία λοιπὸν ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη; Οὐδεὶς τὸ ἐγνωρίζεν. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν καρφωμένοι ἐπάνω της, ἐνῶ ἐκεῖνη μόλις ἐφαίνετο ἀντιλαμβανομένη τί συνέβαινε εἰς τὸ πρὸ αὐτῆς κατάπληκτον πλῆθος. Ἐβλυσεν τὰς ταινίας τοῦ λευκοῦ πλου της, τὸν ὅποιον ἔβγαλε καὶ ἀφῆσεν ἀμελῶς παρὰ τοὺς πόδας της. Τὸ κτενίσμά της ἦτο χαμηλόν, μὲ τὰ μαλλιά της χωρισμένα εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου καὶ πίπτοντα ἐπὶ τῶν κροτάφων μαῦρα καὶ στιλνὰ ὡς πτέρυγες κοράκων. Ἐβγαλε τὰ γίντια της καὶ τὰ χεράκια της ἐπέταξαν εἰς τὰ πλῆκτρα μὲ μεγάλην εὐκινήσιαν. Μετὰ μικρὰν προεισαγωγὴν ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἄγγελοι καὶ Σεραφεῖμ, μὲ τὰς φρικιώσας πτέρυγας, σεῖς οἱ παίζοντες παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Δημιουργοῦ τὰς χρυσᾶς ἄρπας σας, πῶς λοιπὸν ψάλλετε, ὦ ἁρμονικαὶ φάλαγγες εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐὰν οὕτω ψάλλου ἐπὶ τῆς γῆς; Ἡκουσα κατάπληκτος, χωρίς ἀναπνοήν, ἀκινήτος, καὶ ὅλοι ἤκουσαν μαζῇ μου. Ὅ,τι ἐγὼ ἤκουσα, οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἐκφρασθῇ οὐδεὶς λόγος νὰ τὸ διατυπώπη. Ἐψάλλεν εἰς τὴν γλυκεῖαν γλῶσσαν, ἣν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τραγοῦδον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄρνου.

(ἀκολουθεῖ)